

Πανικός και πίστη (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σε μια πανδημία - όπως χαρακτηρίστηκε η εξάπλωση του κορωνοϊού - αναπόφευκτα δημιουργείται φόβος για τη ζωή μας και τους γύρω μας, ερωτήματα για το μέλλον, αγωνία για το «τι δέον γενέσθαι». Η έντονη παρουσία στις μέρες μας των Μ.Μ.Ε, σ'αντίθεση με το παρελθόν, έχει το πλεονέκτημα της γνώσης του τι γίνεται και έξω από τη χώρα μας. Αυξάνει όμως τους φόβους μας, όταν μαθαίνουμε τι προηγήθηκε αλλού και σε τι φοβερές καταστάσεις βρέθηκαν εκεί οι άνθρωποι.

Ενδεχομένως κάποιοι δημοσιογράφοι, βλέποντας τα γεγονότα από τη δική τους σκοπιά, να τονίζουν τους κινδύνους, για να προφυλάξουν και να βοηθήσουν. Όμως αυτό δημιουργεί πανικό στο λαό που, ο οποίος, αναπόφευκτα, συμπεριφέρεται ως μάζα με όλα τα πλην και τα συν.

Ωστόσο, ο κάθε άνθρωπος, ως πρόσωπο, έχει τη δική του στάση μπροστά στα γεγονότα που συμβαίνουν είτε εξ υπαιτιότητάς του είτε όχι. Όπως, βέβαια, και τη δική του ευθύνη.

Ο πανικός μπορεί να προκαλείται από τα πραγματικά γεγονότα που τονίζονται ή υπερ-τονίζονται από τα Μ.Μ.Ε., αλλά η βαθύτερη αιτία είναι μέσα μας.

Νομίζω πως είναι υπερβολή να πούμε πως όλα είναι μια χαρά και απλά υπερβάλλουν τα Μ.Μ.Ε. Φυσικά και υπάρχει πρόβλημα! Όμως, όλα έγιναν μαύρα; Πουθενά δεν υπάρχει ελπίδα; Δεν αγωνίζονται τόσο συνάνθρωποί μας για να συμπαρασταθούν και να περιορίσουν την ασθένεια;

Ωστόσο, είναι ανάγκη να τονίσουμε πως πέρα από τις όποιες ανθρώπινες προσπάθειες και πέρα από τα όσα όλοι μαζί και προσωπικά ο καθένας πασχίζει να προφυλάξει από τη μόλυνση, κι ακόμα, πέρα από το τι θα συμβεί, υπάρχει ο Θεός – πατέρας που νοιάζεται για τα παιδιά Του. Δεν είμαστε πετάμενοι σ' αυτό τον πλανήτη. Έχουμε Αυτόν που θυσιάστηκε για μας, που φροντίζει τα πετεινά του ουρανού, που, καθώς μας είπε, «δεν σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συνάζουν αγαθά σε αποθήκες, κι όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει• εσείς δεν αξίζετε πολύ περισσότερο απ' αυτά;» (Ματθ. 6,26).

Χωρίς αμφιβολία, βρισκόμαστε σε μια μεγάλη δοκιμασία. Ποιος δεν τη βλέπει; Χρειάζεται πίστη-εμπιστοσύνη στο Θεό για να μην πανικοβληθούμε ώστε να έχουμε εσωτερική ισορροπία και ειρήνη. Γιατί η εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού μεταθέτει τη θέα των προβλημάτων μας από τη δική μας σκοπιά στη λογική του Θεού. Μια «λογική» που δεν καταστέλλει τα συμπτώματα μόνο αλλά και θεραπεύει από τον εγωκεντρισμό, τη φιλαυτία, όλες εκείνες τις ασθένειες που δεν μας αφήνουν να χαρούμε τον εαυτό μας, τον κόσμο, τους ανθρώπους, το Θεό!

Αν και η λογική διαδικασία μπορεί κάπως να μας βοηθήσει να καταλάβουμε τις επιπτώσεις του πανικού, όμως η προσευχή που γίνεται με αφοσίωση κι εμπιστοσύνη, φέρνει μέσα μας μια άλλη εμπειρία, αυτή της Χάριτος του Θεού που «τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί». Κι αν η προσευχή, ως επικοινωνία και σχέση με το Θεό, φέρνει τέτοια αποτελέσματα, αντιλαμβανόμαστε τη δυναμική της Θείας Κοινωνίας όπου, σύμφωνα με το λόγο του Χριστού, αυτός που κοινωνεί «είναι ενωμένος μαζί μου κι εγώ μ' αυτόν» (Ιω. 6,56).

Ο Χριστός δεν υποσχέθηκε στους δικούς Του ότι θα περάσουν τη ζωή τους χωρίς προβλήματα, επειδή θα Τον πιστεύουν. Απεναντίας, τους είπε πως θα έχουν θλίψεις και δοκιμασίες, όπως, άλλωστε, πέρασε και ο ίδιος. Ο δικός μας Θεός κατανοεί και συμπαρίσταται στα πλάσματά Του γιατί έγινε ομοιοπαθής. Ο Σταυρός Του έφερε «χαρά εν όλω τω κόσμω» κι άρα οι όποιες δοκιμασίες μας, εκκολάπτουν και προαναγγέλλουν τη δική μας ανάσταση ήδη από το «νυν αιώνα». Να γιατί η «λογική του Θεού διαφέρει από τη δική μας.

Χρειάζεται να ερωτηθούμε: Μήπως πιο πολύ νοιαζόμαστε για την καλοπέρασή μας, αγνοώντας το πεπερασμένο της ύπαρξής μας και την αιώνια πορεία μας; Μήπως πίσω από τον πανικό βρίσκεται η πίστη στον εαυτό μας κι όχι στο Θεό-Πατέρα μας;

Δεν είναι η ώρα της κριτικής... Είναι η ώρα που, όποιοι θέλουμε, αρχίζουμε νέα ζωή, τη Ζωή Του, και αποκτούμε την Ειρήνη Του.